

Sygn. akt X Ga 561/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Barbara Przybyła

o.o.2. Sędzia SO Małgorzata Korfanty (spr.)

Sędzia SR (del.) Rafał Baranek

Protokolant Monika Brzoza

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko G. L.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 września 2015r.

sygn. akt VII GC 573/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11 września 2014 r. sygn. akt VII GNc 3565/14 w części zasądzonej należność 43.720,35 (czterdzieści trzy tysiące siedemset dwadzieścia złotych i trzydzieści pięć groszy) wraz z zasądzonymi odsetkami od tej kwoty i kosztami procesu;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.330,15 zł (dwa tysiące trzysta trzydzieści złotych i piętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję;
3. oddala apelację w pozostałym zakresie;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 477,16 zł (czteryście siedemdziesiąt siedem złotych i szesnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Barbara Przybyła SSR (del.) Rafał Baranek

Sygn. akt : X Ga 561/15

UZASADNIENIE

Mocą wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14.09.2015r. , sygn akt VII GC 573/15 , uchylono nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez ten Sąd w dniu 11.09.2014r. (sygn. akt VII GNc 3565/14) i oddalono powództwo (...)Spółka Akcyjna w W. przeciwko G. L. pozew o zapłatę kwoty 62.720,35 zł z odsetkami umownymi naliczanymi od kwoty 60.716,11 zł od dnia 17 lipca 2014 roku oraz kosztów procesu.

W sprawie ,powód żądał w oparciu o księgi wskazujące na istnienie wymagalnego zobowiązania pozwanego z tytułu umowy o wydanie i używanie kart (...) z dnia 14 maja 2012 roku. Powódka wypowiedziała przedmiotową umowę a pozwany nie spłacił zobowiązania. Wierzytelność objęta pozwem została stwierdzona wyciągiem z ksiąg bankowych nr (...).

W dniu 11 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach wydał w sprawie o sygnaturze akt VII GNc 3565/14 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym uwzględnił powództwo w całości. Pozwany podał , że powódka nie wykazała, by przedłożony dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) posiadał moc prawną dokumentu urzędowego, o jakim mowa w art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe .Co do wysokości należności podniósł, iż w § 3 ust. 1 umowy z dnia 14 maja 2012 roku wskazano limit globalny w kwocie 19.000,00 zł. i nie jest możliwym, by zadłużenie pozwanego z tego tytułu przekraczało wskazaną kwotę. Powódka nie wskazała, jakiego okresu dotyczy jej roszczenie a z zestawienia operacji dokonywanych przy użyciu karty wynika, iż saldo pozwanego na dzień 4 czerwca 2014 roku wynosiło 0,00 zł. Pozwany podał ,iż po dniu 4 czerwca 2014 roku pozwany nie korzystał z karty .. Podkreślił, że powódka nie wykazała, by doręczyła pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, a co za tym idzie, czy roszczenie było wymagalne.

W odpowiedzi na zarzuty powódka wskazała że do umowy rachunku bankowego z dnia 28 listopada 2008 roku została pozwanemu wydana karta (...)z kwotą limitu globalnego 19.000,00 zł. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt. 11 Regulaminu pozwany mógł dokonywać operacji w miesięcznych cyklach rozliczeniowych do wysokości 19.000,00 zł. Z uwagi na brak zapewnienia przez pozwanego środków pieniężnych i korzystanie z karty nadal, pomimo braku środków na tym rachunku, na skutek kolejnych obciążeń związanych z rozliczeniem używania karty, w okresie od stycznia do maja 2014 roku powstało saldo debetowe w kwocie 60.716,11 zł. Zgodnie z § 6 pkt. 3 umowy o wydanie i używanie karty, umowa ta ulega rozwiązaniu w przypadku rozwiązania umowy rachunku bankowego. Wobec wypowiedzenia umowy rachunku bankowego, należność jest wymagalna.

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił ,że dniu 28 listopada 2008 roku strony zawarły umowę rachunku bieżącego nr (...).

W dniu 14 maja 2012 roku strony zawarły umowę o wydanie i używanie kart (...). W § 3 umowy strony zastrzegły limit globalny 19.000,00 zł, wskazując, iż łączna wartość operacji dokonanych przy użyciu karty nie może przekroczyć limitu globalnego .

Pismem z dnia 27 marca 2014 roku powódka złożyła pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy rachunku bieżącego, w związku z niedozwolonym saldem debetowym .

W dniu 20 maja 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 52.126,66 zł, w związku z niedopuszczalnym saldem debetowym na rachunku (...). W treści pisma powódka wskazała, iż wezwanie dotyczy umowy rachunku bieżącego nr (...), zawartej w dniu 10 sierpnia 2010 roku .Z wyciągu nr 6 z dnia 4 czerwca 2014 roku dla konta pozwanego w (...) wynika, iż na dzień 4 czerwca 2014 roku saldo pozwanego wynosiło 0,00 zł .

W dniu 17 lipca 2014 roku powódka wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) dotyczący pozwanej, zgodnie z którym jego zadłużenie z tytułu umowy o wydanie i używanie kart (...) z dnia 14 maja 2012 roku wynosiło 60.716,11 zł .

W ocenie Sądu I Instancji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie gdyż

z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynikało bezsprzecznie, że strony wiązały dwie umowy, a mianowicie umowa o wydanie i używanie kart (...) oraz umowa o rachunek bankowy.

Za słuszny sąd uznał zarzut pozwanego, że strona powodowa nie sprecyzowała podstawy swojego roszczenia a ustalony stan faktyczny nie pozwalał na stwierdzenie z jakiego tytułu powódka wywodzi roszczenie, a nadto wskazywał na brak podstaw dla zasądzenia na rzecz powódki należności z tytułu umowy o wydanie i używanie kart (...). Sąd stwierdził, iż z wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) wynika, iż czynnością bankową, z tytułu której powódka dochodzi należności jest umowa o wydanie i używanie kart (...). Tymczasem załączone do pozwu wezwanie do zapłaty z dnia 20 maja 2014 roku wystosowane zostało w związku z niedopuszczalnym saldem debetowym na rachunku (...). W treści pisma powódka wskazała, iż wezwanie dotyczy umowy rachunku bieżącego nr (...), zawartej w dniu 10 sierpnia 2010 roku. Pozostałe zgromadzone w aktach dokumenty nie stanowiły źródeł pełnych oraz nie dawały rzetelnych informacji o tym, z jakiego stosunku obligacyjnego powódka wywodzi należność objętą pozwem. Nie można przy tym pominąć, iż umowa rachunku bankowego i umowa o wydanie i używanie kart (...), nawet jeśli są ze sobą powiązane, stanowią dwie zupełnie odrębne podstawy roszczenia. W takiej sytuacji nie wiadomo w istocie rzeczy, z jakiego tytułu wierzytelności domaga się powódka.

Sąd podał, iż niesłusznie pozwany zarzucał, iż limit globalny dotyczył całego okresu trwania umowy. Przyznany pozwanemu limit globalny w wysokości 19000,- zł obejmował tę kwotę, w ramach której przyznane były limity cykliczne, do której mogły być dokonywane operacje w jednym cyklu rozliczeniowym przy użyciu jednej karty. Natomiast jeden cykl rozliczeniowy stanowił okres od pierwszego do ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego (§ 2 pkt 9)- 11) Regulaminu wydawania i używania Karty (...). Powódka nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia, nie wskazując okresu, za który domagała się zapłaty co uniemożliwiało dokonanie oceny przez Sąd prawidłowości wyliczeń poczynionych w wyciągu z ksiąg banku, na którym powódka opierała swoje roszczenie. Sąd przyjął wbrew twierdzeniom strony pozwanej, że wyciąg ten posiadał cechy dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 95 ust. 1 Prawa bankowego. Nadto nie zostało wykazane przez powódkę, że pozwany korzystał z karty (...) i wykonał przy jej użyciu transakcje o łącznej wartości odpowiadającej żądaniu pozwu. Nie można także nie zauważyć, że z wyciągu nr 6 z dnia 4 czerwca 2014 roku dla konta pozwanego w (...) (k. 48) wynika, iż na dzień 4 czerwca 2014 roku saldo pozwanego wynosiło 0,00 zł. Okoliczność ta rodziła dodatkowe wątpliwości i w istocie podważała zasadność roszczenia wobec nieokreślenia przez powódkę czasookresu, za który domaga się zapłaty, w tym podważała skuteczność oświadczenia powódki o wypowiedzeniu umowy, albowiem nie zaistniały umowne przesłanki do rozwiązania umowy w tym trybie.

Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowymi i oddalił powództwo a o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., ustalając, iż powódka przegrała proces w całości. Pozwany poniósł koszty w łącznej wysokości 5.969,00 zł na które złożyły się kwoty: 2.352,00 zł tytułem opłaty sądowej od zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, 2.400,00 zł tytułem kosztów wynagrodzenia radcy prawnego (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Od wskazanego orzeczenia apelację wniosła powódka i zarzucając Sądowi I Instancji :

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 725 kc w zw. z art. 63 ust. 1 i ust. 3 pkt. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe /1. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 128 ze zm./ przez przyjęcie, iż odrębne czynności prawne w postaci umowy o wydanie i używanie karty (...) z dnia 14.05.2012 r. i umowy rachunku bieżącego z dnia 28.11.2008 r. stanowią dwie odrębne podstawy roszczenia i nie mają ze sobą ścisłego związku dla precyzyjnego oznaczenia tytułu prawnego wierzytelności oznaczonej pozwem, podczas gdy rozliczenie pieniężne bezgotówkowe z użyciem karty płatniczej stanowi przedmiotowo istotny element umowy rachunku bankowego,

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 56 KC w zw. z postanowieniami § 1 ust. 1 pkt. 2 umowy rachunku bieżącego z dnia 28.11.2008 r. oraz postanowieniami § 1 i § 6 pkt. 3 umowy o wydawanie i używanie kart (...) w zw. z § 2 ust. 1 pkt. 7, § 22, § 27 ust. 3 i § 28 Regulaminu wydawania i używania karty (...) dla

klientów małych i średnich przedsiębiorstw oraz klientów rynku korporacyjnego przez przyjęcie w niniejszej sprawie, iż rozliczenia pieniężne z użyciem karty (...) pozwanego w zw. ze zobowiązaniem powoda zawartym w § 1 ust. 1 pkt. 2 umowy rachunku bieżącego z dnia 28.11.2008 r. nie stanowiło elementu przedmiotowo istotnego tej umowy, i że te czynności prawne nie są ze sobą na tyle ściśle powiązane, że nie mogły stanowić dla powoda podstawy do oznaczenia tytułu wierzytelności w powołaniu się na obydwie czynności prawne,

-naruszenie przepisu prawa procesowego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 187 § 1 kpc w zw. z art. 485 § 3 kpc przez przyjęcie, iż powód nie określił w sposób precyzyjny i konkretny istnienia wierzytelności, tytułu prawnego wierzytelności, jej wysokości oraz nie przytoczył okoliczności faktycznych,

-naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 6 kc w zw. z art. § 3 kpc w zw. z art. 232 kpc poprzez bezzasadne przyjęcie, iż powódka w niniejszej sprawie nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia, ani okresu za który domaga się zapłaty,

- naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie z pominięciem złożonych przez powoda, po wniesieniu zarzutów przez pozwanego, dowodów, iż wskazana w wyciągu z ksiąg bankowych czynność prawna stanowi element przedmiotowo istotny umowy rachunku bankowego,

-naruszenie przepisów prawa procesowego przez niezastosowanie przepisu art.

230 kpc w sytuacji kiedy pozwany za pomocą wyciągu nr 6 z 04.06.2014 r. wydanym przez (...) Sp. z o.o. nie kwestionował faktu dokonywania rozliczeń za pomocą karty (...), których automatyczne rozliczanie w drodze obciążenia rachunku bankowego pozwanego następowało każdego 28 miesiąca i które to rozliczenia znajdowały odzwierciedlenie w zestawieniu operacji na tym rachunku bankowym za okres 01.01.2014 - 24.04.2015 r., lecz jedynie wskazywał, iż stan tej karty na dzień 04.06.2014 r. wynosił 0, z uwagi na to, iż zgodnie z § 27 ust. 3 Regulaminu jego rachunek bieżący został obciążony kwotą 9.969,06 zł., co jak wynika z zestawienia operacji na rachunku pozwanego powiększyło jego saldo debetowe z uwagi na brak środków pieniężnych wbrew treści § 28 Regulaminu;

-sprzeczność istotnych ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji z treścią zebranego materiału dowodowego polegający na przyjęciu, iż powód nie określił w sposób precyzyjny i konkretny istnienia wierzytelności, tytułu prawnego wierzytelności, jej wysokości oraz nie przytoczył okoliczności faktycznych, podczas gdy z treści pozwu oraz dalszych pism procesowych powoda wraz ze zgłoszonymi tam wnioskami dowodowymi, powód te obowiązki wykonał,

- sprzeczność istotnych ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji z treścią zebranego materiału dowodowego polegający na przyjęciu, iż powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, ani okresu za który domaga się zapłaty, podczas gdy z wyciągu z ksiąg bankowych oraz zestawienia operacji na rachunku bieżącym pozwanego załączonym do akt sprawy wynika zarówno wysokość dochodzonego roszczenia, jak i okres za który powód domaga się zapłaty,

-sprzeczność istotnych ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji z treścią zebranego materiału dowodowego polegający na bezzasadnym przyjęciu, z pominięciem treści postanowień § 27 ust. 3 i § 28 Regulaminu do umowy o wydanie i używanie karty, iż wskazany na wyciągu nr 6 z dnia 04.06.2014 r. wydanym przez (...) Sp. z o.o. stan rozliczenia miesięcznego kwoty operacji wynoszącej 9.969,06 zł. wynosi 0,00 zł. na skutek jej uregulowania przez pozwanego podczas, gdy z uwagi na treść w/w postanowień Regulaminu oraz z zestawienia operacji na rachunku bieżącym pozwanego wynika, iż w dniu 28.05.2014 r. rachunek bieżący pozwanego został automatycznie obciążony w/w kwotą, która z uwagi na brak zapewnienia środków pieniężnych na rachunku bankowym przez pozwanego, zwiększyła jego niedopuszczalne saldo debetowe na tymże rachunku.

Wskazując na powyższe zarzuty pełnomocnik powoda wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez utrzymanie w całości w mocy nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Gliwicach VII Wydział Gospodarczy z dnia 11

września 2014 r., sygn. akt VII GNc 3565/14, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji podano, iż nie można jak twierdzi Sąd pierwszej instancji, czynności prawnych w postaci umowy o wydanie i używanie karty i umowy rachunku bankowego rozpatrywać w całkowitym oderwaniu jako zupełnie dwie odrębne czynności prawne albowiem umowa o wydawanie i używanie karty jest dopełnieniem umowy rachunku bankowego i służy do określenia w ramach umowy rachunku bankowego formy rozliczeń pieniężnych. Jako zupełnie niezrozumiałe powód uznaje wywody Sądu pierwszej instancji, o tym, iż powód nie określił, ani nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, ani okresu za który domaga się zapłaty. Okoliczności te oraz dowody na ich poparcie zostały zawarte w pozwie, piśmie powoda z dnia 5 maja 2015 r., wyciągu z ksiąg bankowych, wezwaniach do zapłaty, czy historii /zestawienia/ operacji na rachunku powoda, które wymagały jedynie szczegółowego zapoznania się z ich treścią, porównania ich treści i ich analizy, od której Sąd I instancji się uchylił.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie apelacji powódki jako bezzasadnej w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa prawnego według .Pełnomocnik pozwanego podał, iż w toku postępowania przed Sądem I Instancji powódka zmieniała swoje stanowisko w zakresie podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, a co za tym idzie i jego podstawy prawnej. Także w treści apelacji powódka przyznaje, iż „nie do końca precyzyjnie” określiła czynności, z której wynika roszczenie. Powódka w diametralny sposób zmieniła swoje stanowisko w tym zakresie po złożeniu przez pozwanego zarzutów od nakazu zapłaty. Przywołane na uzasadnienie swego działania przez powódkę orzeczenie Sądu Najwyższego z 4.10.2006 r. II CSK 229/06 potwierdza tezę wprost przeciwną od forsowanej przez powódkę. Zacytowanie wyłącznie fragmentu uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego powoduje, iż konotacja tegoż wyroku doznaje zniekształcenia. Skoro powódka twierdzi - wbrew stanowisku wyrażonemu przez Sąd I instancji - iż umowa o wydanie i używanie karty (...) z dnia 14 maja 2012 r. i umowa rachunku bieżącego z dnia 28 listopada 2008 r. nie stanowią jako odrębne czynności prawne odrębnych podstawy roszczenia to winien je wskazać w treści pozwu o wydanie nakazu zapłaty w postępowania nakazowym, zgodnie z treścią art. 485 §3 kpc. Samo zachowanie powódki, która celem uzyskania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym dołącza do pozwu dokument w postaci umowy o wydanie i używanie karty (...) z dnia 14 maja 2012 r. wskazuje, iż ma świadomość, iż umowa o prowadzenie rachunku bieżącego jest inną (odrębną) podstawą roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna i jako taka prowadziła do zmiany orzeczenia Sądu I Instancji. Stan faktyczny ustalony przez sąd meriti jest w znacznej części poprawny natomiast wnioski z niego wyciągnięte wymagają niezbędnej korekty.

Zasadniczo nie może być sporne, że treść art. 725 KC wskazuje wprost, że umowa rachunku bankowego może przybrać postać, bądź umowy, w której bank zobowiązuje się jedynie do przechowywania środków pieniężnych na czas oznaczony lub nie oznaczony, bądź jeżeli umowa tak stanowi, dodatkowo także do przeprowadzania na zlecenie posiadacza rachunku rozliczeń pieniężnych. Nie budzi też wątpliwość, że zgodnie z art. 63 ust. 1 i ust. 3 pkt. 4 ustawy Prawo bankowe forma rozliczenia w ramach zawartej umowy rachunku bankowego może przybrać postać karty płatniczej a rozliczenia te stanowią element przedmiotowo istotny umowy rachunku bankowego art. 69 ustawy Prawo bankowe.

Także żadnych wątpliwości interpretacyjnych nie stwarza treść § 1 ust. 1 pkt. 2 umowy rachunku bieżącego z dnia 28.11.2008 r. gdzie powód w sposób jednoznaczny i wyraźny przyjął na siebie zobowiązanie względem pozwanego do wydania karty płatniczej do rachunku bieżącego oraz do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty.

Sąd Odwoławczy jako sąd merytoryczny w ramach swojej kognicji i po uzupełnieniu materiału dowodowego poczynił dodatkowe ustalenia i w ramach zarzutów apelacyjnych ustalił, iż wbrew twierdzeniom powoda, tak jak ustalił to sąd meriti, pozwany związany by dwiema umowami natomiast w ramach pozwu dochodzone jest roszczenie z tytułu umowy wydania i używania karty (...).

Nie może być zaprzeczony fakt dokonywania rozliczeń za pomocą karty (...), których automatyczne rozliczanie w drodze obciążenia rachunku bankowego pozwanego następowało każdego 28 miesiąca . Rozliczenia z tego tytułu znajdowały odzwierciedlenie w zestawieniu operacji na tym rachunku bankowym za okres 01.01.2014 - 24.04.2015 r., a stan spornej karty na dzień 04.06.2014 r. wynosił 0, z uwagi na to, iż zgodnie z § 27 ust. 3 Regulaminu rachunek bieżący pozwanego został obciążony kwotą 9.969,06 zł., co powiększyło jego saldo debetowe ,z uwagi na brak środków pieniężnych wbrew treści § 28 Regulaminu

Wskazać wyraźnie należy ,iż zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. granice wyrokowania wyznacza wartość dochodzonych roszczeń, ale także sam przedmiot żądania, wyznaczony jego podstawą faktyczną. W wypadku roszczenia pieniężnego zasądzenie sumy mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej postawy faktycznej niż wskazywana przez powoda w pozwie i w toku postępowania, stanowi orzeczenie ponad żądanie. Później jednak pogląd ten został zracjonalizowany przez wskazanie na potrzebę poddania ocenie wszystkich okoliczności faktycznych przytoczonych jako uzasadnienie powództwa, a nie tylko wyselekcjonowanych pod kątem wskazanej podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2007 r., V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008 nr B, poz. 32). Treść pozwu oraz jego uzasadnienie nie budzą żadnych wątpliwości co do ustalenia z jakiego tytułu powód żąda zapłaty. Późniejsze pisma powoda stanowią szeroką argumentację dot. ścisłego powiązania dwóch umów w zakresie ustalenia elementów przedmiotowo istotnych jednakże nie miało to znaczenia dla granic, w ramach których rozpoznawane było roszczenie powoda.

Związanie pozwanego umową z dnia 28.11.2008r. wraz z dalszymi aneksami do umowy w kredytu w rachunku bieżącym określało górny limit dozwolonego debetu przy czym okres wykorzystania i okres spłaty kredytu kończył się w dniu 01.12.2013r. Z kolei postanowienia umowy o wydanie i używanie kart (...) wyznaczało limit globalny zadłużenia z tytułu używania karty płatniczej .Prawdą jest ,jak twierdzi powód ,że dochodziło do automatycznego przeksięgowanie debetu powstałego przy użyciu karty w rachunek bieżący . Jednakże ta operacja miała wpływ na obciążenie z tytułu udzielonego kredytu w rachunku bieżącym. Analiza tych dokumentów z postanowieniami regulaminu oraz zestawieniem operacji za okres od 01.01.2014r. do dnia 24.04.2015r. wskazuje ,iż pozwany dokonywał rozliczeń przy użyciu karty (...) jednakże powód winien przy podstawieniu pozwanemu wolnych środków do wykorzystania w ramach limitu globalnego brać pod uwagę zarówno umowę dnia 28.11.2008r. , 14.05.2012r. gdyż odpowiedzialność pozwanego z tytułu umowy o wydanie i używanie kart (...) oznaczona była kwotą limitu globalnego.

Nie doszło ostatecznie do naruszenia przepisów prawa materialnego tj .art. 725 kc w zw. z art. 63 ust. 1 i ust. 3 pkt. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe /1. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 128 ze zm./ gdyż rozliczenie pieniężne bezgotówkowe z użyciem karty płatniczej jest elementem umowy rachunku bankowego, jednakże powód swoje roszczenie nie opiera o umowę kredytu w rachunku bieżącym .

Rację ma także powód podając ,iż z postanowienia § 1 ust. 1 pkt. 2 umowy rachunku bieżącego z dnia 28.11.2008 r. oraz postanowienia § 1 i § 6 pkt. 3 umowy o wydawanie i używanie kart (...) w zw. z § 2 ust. 1 pkt. 7, § 22, § 27 ust. 3 i § 28 Regulaminu wydawania i używania karty (...) dla klientów małych i średnich przedsiębiorstw oraz klientów rynku korporacyjnego wynika, że rozliczenia pieniężne z użyciem karty (...) pozwanego w zw. ze zobowiązaniem powoda zawartym w § 1 ust. 1 pkt. 2 umowy rachunku bieżącego z dnia 28.11.2008 r. stanowią element przedmiotowo istotny tej umowy, czynności prawne podjęte w ramach tych postanowień pozostają ze sobą w ścisłym powiązaniu jednakże powód wskazał wyraźnie ,iż dochodzi rozliczenia umowy o wydanie i używanie karty (...) a powód zgodnie z art. 187 § 1 kpc w zw. z art. 485 § 3 kpc określił w sposób precyzyjny i konkretny istnienie wierzytelności, tytuł prawny wierzytelności, jej wysokości .

Ostatecznie zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 6 kc w zw. z art. § 3 kpc w zw. z art. 232 kpc ,art. 233 § 1kpc poprzez m.in. bezzasadne przyjęcie, iż powódka w niniejszej sprawie nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia, ani okresu za który domaga się zapłaty odniósł zamierzony skutek ,gdyż w istocie powód wykazał ,iż jego roszczenie ma źródło w konkretnym węźle obligacyjnym i zostało wykazane co do zasady natomiast dokładna analiza dokumentów pozwalała na przyjęcie ,iż roszczenie zostało także wykazane częściowo ,co do wysokości tj. do kwoty 19.000 zł. Powód nie wykazał jednak podstawy żądania

odsetek umownych w wysokości podanej w pozwie stąd możliwość ich dochodzenia , tak jak możliwość dochodzenia pozostałej kwoty pozostaje otwarta , jednakże w innym procesie.

Stąd koniecznym było orzeczenie w zakresie zmiany wyroku , na podstawie art. 386 par. 1 kpc w części uchylającej nakaz zapłaty ponad zasądzoną tam kwotę 19.000,00 zł oraz stosowne orzeczenie o kosztach , po myśli art. 100 kpc.

Orzeczenie o kosztach procesu w ramach postępowania odwoławczego oparto o regulację z art. 100 oraz 108 kpc ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocników w oparciu o regulację § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Na koszty te składają się opłata sądowa od pozwu koszty zastępstwa procesowego stron w wysokości 3600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, uiszczona przez pozwanego opłata od zarzutów

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Barbara Przybyła SSR (del) Rafał Baranek